

25.12.20, Telecí, Boží hod vánoční

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost našeho Pána, Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi.

INTROIT Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi. Nedopustí, aby uklouzla tvá noha, nedřime ten, jenž tě chrání. Ano, nedřime a nespí ten, jenž chrání Izraele. Ž 121, 1-4

PÍSEŇ 299 Ó ty radostný

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, slavíme dnes Velký den neboli Boží hod vánoční. Slavíme dnes příchod tvého Syna na tento svět a slavíme dnes narození našeho Spasitele a spolu s ním i záchranu pro všechny lid. I my jsme se dnes sešli, abychom oslavili tu radostnou zvěst, že se i pro nás narodil, abychom i my mohli žít a radovali se z toho, že je tu spolu s námi. Přijímáme ji však se vši pokorou a s vědomím, že sami toho mnoho nezmůžeme a mnoho z toho musíme nechat na tobě. Prosíme tě, dej, ať se nám tento den a tento čas stane časem milosti a tvého požehnání, prosíme, dej, ať si ho i my sami dovedeme užít tak, jak by se to i tobě líbilo a prosíme, dej, ať si umíme vážit i jeden druhého a nezapomínáme ani na lidi, co jsou kolem nás. Prosíme, požehnej i tomuto dnešnímu shromáždění a buď nám všem milostiv. Amen.

1. ČTENÍ Gn 1, 1-5

PÍSEŇ 655 Tichá noc

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, ty jsi přišel až k nám, na zem, abys nám přinesl radost a pokoj. Prosíme tě v tuto chvíli za všechny, kdo nikoho nemají a jsou na tomto světě sami, prosíme, buď s nimi. Prosíme tě za všechny, kdo jsou obtíženi jen těmi pozemskými věcmi a schází jim výhled k těm nebeským. Prosíme tě za všechny, kdo stojí před nějakým nesnadným rozhodnutím, dej jim prosíme poznat velikost tvé lásky a moudrosti. Prosíme tě za všechny, kdo se nad něčím trápí a nevědí si se svými starostmi a problémy rady, prosíme, buď jim nablízku v hledání té správné cesty. A prosíme tě, buď s námi se všemi a opatruj nás a ochraňuj zvlášť v těchto dnech. Amen.

POSLÁNÍ Vy však jste z Boha, děti, a zvítězili jste nad falešnými proroky, protože ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě. Oni jsou ze světa; proto z nich mluví svět a svět je slyší. My jsme z Boha; kdo zná Boha, slyší nás, kdo není z Boha, neslyší nás. Podle toho rozeznáváme ducha pravdy a ducha klamu. 1 J 4, 5

POŽEHNÁNÍ Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Ž 121, 5-8

PÍSEŇ 281 Narodil se Kristus Pán

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 3, 31-36

Kdo přichází shůry, je nade všecky. Kdo pochází ze země, náleží zemi a mluví o pozemských věcech. Kdo přichází z nebe, je nade všecky; svědčí o tom, co viděl a slyšel, ale jeho svědectví nikdo nepřijímá. Kdo však jeho svědectví přijal, potvrdil tím, že Bůh je pravdivý. Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť Bůh udílí svého Ducha v plnosti. Otec miluje Syna a všecku moc dal do jeho rukou. Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužítí život, ale hněv Boží na něm zůstává.

Kolegyně z Jimramova se mě ptala, na co budu kázat na Boží hod vánoční. Oficiální výběr nabízí jen samého Matouše a Lukáše a jako první čtení Izajáše, což opravdu není mnoho. Vybral jsem oddíl z Jana, který není příliš známý a do Vánoc se ani moc nehodí, ale co už. Stejně víme, jak to s těmi kázáními je.

Nebe a země, dvě oblasti, dvě veličiny, jedna nahoře, druhá dole. Nahoře ten, který přichází a sestupuje až k nám, a přitom je nad námi všemi, protože musí být a dole ten, který tu už je, zůstává na zemi a mluví o pozemských věcech. Nahoře ten, který mluví o nebi, dole ten, který mluví o zemi. Rozdíl asi jako mezi dnem a nocí.

A do toho přichází On a svědčí. Svědčí o tom, co viděl a slyšel, ale jeho svědectví nikdo nepřijímá. Vypůjčím si k tomu úryvek z kázání své jimramovské kolegyně z minulé neděle: My jsme také svědkové,

i když ne s prorockými rysy, jak to měl Jan Křtitel, jsme svědkové, protože patříme do církve. Jakkpak nám to svědkování jde?

Budeme na tom muset zapracovat, a taky si přiznat, že evangelíkům nějaké svědectví o víře není vlastní. Neumíme to. Ovšem taky si musíme přiznat, že svědectví se neděje pouze slovy, ale celým životem. Třeba jestli stále naříkáme, či máme naději. Jestli jsme opravdu hotovi odpouštět, nebo jestli si držíme viny těch, kteří se provinili proti nám, či našim rodinám nebo církvi v minulosti, jako prapor, který zavlaže, kdykoli si vzpomeneme. Jestli napodobujeme Boha v jeho velikém daru svobody každému živému tvorů a v jeho zálibě v rozličnosti a různosti, i co se týká lidských bytostí, nebo jsme pohoršeni, když někdo vypadá nebo žije jinak.

Být svědkem není snadné. A nebylo snadné nikdy. Kdo však jeho svědectví přijímá, zároveň tím potvrzuje, že Bůh je pravdivý. K víře si musí dojít každý sám, k víře, že Bůh je pravdivý. Kdo přijímá svědectví Božího Syna, dává svou vírou Bohu za pravdu. Za pravdu, že právě on poslal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezemřel a měl život věčný. A také, že právě on poslal svého jediného Syna, aby se nám on sám mohl stát i tou pomocí a oporou na naší cestě k Bohu. A Bohu dává za pravdu ten, kdo uvěří tomu, který od něj přišel, tedy Pánu Ježíši. Kdo však toto svědectví nepřijímá, ten zůstává ve sporu s Bohem.

A ve sporu s Bohem zůstává ten, kdo svou vírou Bohu za pravdu nedává a nepřijímá ani toho, koho Bůh posílá a zůstává vlastně sám. Vím od čím dál tím více kolegyň farářek, že jsou sami, ale ve sporu s Bohem, pokud vím, nejsou, naopak, s ním jsou většinou zadobře, ale jsou ve sporu s lidmi nebo třeba jen s nějakým konkrétním člověkem. Znamý moderátor Marek Eben nedávno řekl: Vypadá to, že nás budou čekat první rozdělené svátky, kdy se nebudeme moci navštěvovat tak, jak bychom si přáli. Není to moc hezká perspektiva, ale chtěl bych vám říct, že ten, jeho narozeniny v pátek oslavíme, tak ten už stojí u vašich dveří. A pokud mu otevřete a pozvete ho dál, tak nebudete sami ani na Štědrý ani na žádný jiný den.

Ten, koho poslal sám Bůh, aby prolomil hranice nejen naší vlastní osamělosti, ale vstoupil i do našeho života. Ten, který mluví slova Boží, neboť mu Bůh udílí svého Ducha v plnosti a ten, který patří i do našeho života, aby i v něm probudil Ducha milosti a pravdy. A to i bez jakéhokoli odměřování, v míře větší než malé, v plnosti, která dříve byla jen jeho, ale nyní patří i nám a je tu právě i pro nás.

V míře a v plnosti, kterou Bůh ve svém Duchu přišel až k nám, na tento svět a do našich životů, aby v nich objevil touhu po Božím slovu, po životě i v jeho přítomnosti, po tom nebýt aspoň na chvíli sami, ale právě s ním. Touhu po tom pozvat ho dál a nejen přijmout, že v podobě svého Syna přišel sem na tuto zem, ale byl tu i s námi.

Už proto, že Otec miluje Syna a všechnu moc dal do jeho rukou. Otec svému Synu dal vše, co měl a ten svým Otcem milovaný to pak předal i svým učedníkům. Otec svou moc dává svému Synu v lásce, nejen do jeho rukou, ale i v důvěře, že si jeho Syn s tou mocí i bude vědět rady a že Boží moc a lásku bude šířit dál a dál, až za horizont celého světa. A že to předání moci z Otce na Syna proběhne i tak, aby z toho něco měl i člověk, který jen čeká na jeho přítomnost nebo klidně i přítomnost obou, i když jen jeden bude moci být tu s ním nejen ve svém Duchu, ale i tak, aby se jako by dotkl i jeho srdce, jeho nitra. Aby vstoupil do života každého člověka, kdo se nejen že cítí sám, ale sám se cítí i ve společnosti druhých.

Kdo totiž věří v Syna, má život věčný. Měl jsem tu jednou takový rozhovor o tom, co se děje, když člověk odejde na věčnost. Někdo to má jako ručičky na hodinách, tři čtvrtě, za pět, celá a konec. A jiný zase věří tomu, že i po tom konci, pozemském konci, ještě něco nastane, že tím život nekončí, ale pokračuje. Otázkou je jak a kde. Neboli co se děje se životem, když skončí. A opravdu skončí? Myslím, že právě že ne, že i po smrti se děje něco ne jako posmrtný život, ale jako ten věčný, a to ne v našich rodinách a dětech, ale ještě přímo v nás. Jako že jednak ještě půjdeme do nebe, ale hlavně nás nečeká ani tak Boží soud, jako spíš něco jako závěrečný pohled na tuto zem, na ty, co tu ještě zůstávají, na jejich odpuštění a naše smíření.

Tak jako Pán Ježíš, který se nejen narodil, ale i umřel. Tak jako před pár dny evangelický duchovní Svatopluk Karásek, který výrazně ovlivnil nejednu generaci farářů, tak jako evangelický farář Jan Pokorný, bratr významného novozákoníka Petra, který zemřel, tuším loni, a tak jako mnozí další. S kolegyní z Jimramova si občas říkáme, no nic. Umírá totiž jeden svět, svět svobody, svět svobodného myšlení, svět čistého přátelství, ve kterém si byli všichni rovni. Ale jako by umíral i svět, ve kterém je ještě dovoleno plakat. Svět čistého lidství. Až si někdy říkám, kde to vlastně jsme.

Kdo totiž Syna odmítá, neužít život. Ne, že by ten pravý a skutečný život byl jen v Synu, ale v odmítání Syna, jeho narození, ale i smrti nemůžeme ani my užít života. A život není jen v tom, kdo či co po nás zůstává, ale právě v přijetí dárce všeho života, který se sklonil až k nám. Už to není jen o muset a chtít, ale o přijetí a odmítání. Syna Božího. Už nejde o to, jestli musíme anebo chceme, ale jestli to přijímáme anebo odmítáme. Věčný život. A kdo ho odmítá, hněv Boží na něm zůstává. Jde tu však o Krista. Je jasné, že kdo odmítá Krista, tak se to Pánu Bohu nebude líbit, ale mezi přijetím a odmítnutím je někdy jen velmi tenká hranice. Asi jako mezi všemi námi.